

[Aksel Larsen.]

og som jeg iøvrigt skal komme nærmere ind på senere. Disse slutningsbemærkninger af statsministeren har ligesom et uvirkelighedens præg, og det har da overhovedet hele talen med dens afsnit om økonomi, om international afspænding, om fred og fordragelighed o. s. v. Den har et uvirkelighedens præg, fordi den politik, regeringen har ført, rent praktisk jo aldeles ikke har tilsigtet eller kunnet medvirke til noget sådant, men kun har virket i stik modsat retning.

Det virker lidt komisk samtidig at se den bekymring, statsministeren og regeringen nærer for de underudviklede områder og nøden i disse underudviklede områder, og høre taler om, at her må Danmark gøre en indsats. Jeg synes, man skulle snakke lidt mindre og gøre lidt mere. Man behøver ikke at rejse til Afrika eller Indien, man kan begynde dér, hvor Danmark endnu formelt har magten, nemlig med Grønland. Statsministeren siger noget om, at kongerejsen til Grønland har haft så stor betydning, og det vil jeg for så vidt ikke bestride, for den har i hvert fald bevirket, at den danske offentlighed er blevet klar over, at de sociale tilstande og sundhedsforholdene i Grønland er under enhver kritik. Tilstandene er af en sådan art, at man nu ved hjælp af en landsindsamling i Danmark vil skaffe penge til at bekæmpe tuberkulosen på Grønland. Jeg synes, at man fra regeringens og fra statens side skulle begynde med at gøre noget praktisk; i stedet for at bygge villaer med vinterhaver til de danske højere embedsmænd på Grønland — og deres tal er jo snart legio — skulle man tage og bygge nogle sygehuse, tage fat på tuberkulosebekæmpelsen på Grønland og bruge nogle af statens penge dertil, og det kan statsministeren passende tage fat på — han er jo også minister for Grønland — i stedet for at tale så meget om underudviklede områder andre steder i verden.

Statsministeren siger, som jeg allerede har citeret, at grundlovssagen efter regeringens mening er en hovedopgave, og dér får han tilslutning af det ærede medlem hr. H. C. Hansen, der taler om, at forfatningsrevisionen er hovedoverskriften over denne rigsdagssamling, at det er et centrumsanliggende for vort arbejde o. s. v., o. s. v. Det er meget kønne ord, navnlig når man betænker, at nu har rigsdagen arbejdet med

en forfatningsrevision i syv lange og magre år, og vi er ikke nået så forfærdeligt meget længere frem, end dengang vi begyndte. Det ville være ønskeligt, om de, der i de sidste par måneder i taler og pressen har demonstreret så stor interesse for en forfatningsrevision, rent praktisk havde viet denne sag nogen interesse tidligere i stedet for at sabotere arbejdet på forfatningsrevisionen, som de påviseligt har gjort.

Jeg kan ikke frigøre mig for den tanke, at når man nu taler så meget om nødvendigheden af en forfatningsrevision — og guderne skal vide, at en demokratisk forfatningsrevision herhjemme er påkrævet —, kan det også have sin begrundelse deri, at man ønsker at få befolkningen til i allerhøjeste grad at spekulere over dette og glemme de økonomiske og sociale forhold, glemme militærpolitikken og udenrigspolitikken og tro, at det eneste, man skal interessere sig for, er det spørgsmål, om man ved mere eller mindre usmagelig kohandeler når til enighed om paragrafferne i en ny forfatning.

Det synes at være en aftale, at denne finanslovsdebat eller politiske generaldebat i alt væsentligt skal være en indenrigspolitisk debat. Det kan jo ikke lade sig gøre at begrænse debatten til det indenrigspolitiske, det kan nemlig ikke skilles fra det udenrigspolitiske, det har det aldrig kunnet, men det kan det slet ikke i dag.

Hvad er der på det udenrigspolitiske område sket, siden folketinget sidst var samlet? Ja, jeg kan ikke regne alt op, ikke engang det vigtigste, men jeg kan minde om, at i foråret var den højtærede udenrigsminister i London; man kunne i de af udenrigsministeren informerede blade læse, at han var rejst over for at tale med Amerikas Forenede Staters udenrigsminister, Mr. Acheson, om ost. Det har sin forklaring, at bladene kunne bringe sådanne informationer. Udenrigsministeren sammenkaldte nemlig de chefredaktører, han anså for at være venligsindede overfor regeringens atlantiske politik, til en bedre middag på hotel d'Angleterre i København, fodrede dem af og fortalte dem, at det, han havde talt med Mr. Acheson om, var i virkeligheden placering af amerikanske tropper i baser på dansk territorium, men det skulle helst ikke slippe ud, og derfor bad han redaktørerne, således informeret, om at lyve for deres læsere og fortælle, at han var rejst